

CARTA DOMINICAL

27 DE SETEMBRE DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

Créixer amb Ell en la crisi

Diem unes coses que, segons com s'entenguin, mereixerien rebuig o burla. Perquè donem a entendre que, la crisi no és del tot dolenta!, ja que ens permet créixer i avançar... En qui ho està passant malament, realment això ha de sonar gairebé a un insult. Voldríem evitar aquesta interpretació. Més aviat al contrari, desitgem veure una mica de llum i oferir ajuda per a travessar aquests temps foscos.

No ens avergonyim del que diem, per la mateixa raó que proclamem amb Jesús, convençuts i entusiasmats (tant de bo amb el seu mateix to de veu):

“Benaurets els qui ploren, perquè ells seran consolats!” (Mt 5,5)

Com la resta de les benaurances, aquesta és una autèntica aclamació pública. És una mena de crit messiànic, una declaració d'aquestes que la humanitat sencera esperaria sentir: les llàgrimes no són l'última paraula, el sofriment s'acabarà, la crisi té la seva fi!

Però hem d'identificar qui són aquests que en boca de Jesús mereixen ser felicitats, malgrat el seu patiment. Perquè hi ha els qui ploren amb ràbia i odi, hi ha els qui ho fan abatuts per la desesperació i hi ha els qui fins i tot s'afligeixen per sentir el seu orgull ferit. Jesús, per contra, es refereix a aquells que ploren perquè són víctimes, perquè arrosseguen feblesa, o perquè reconeixen els seus errors (llàgrimes de penediment), o més encara, perquè són justos i s'han decidit a estimar amb totes les conseqüències.

Aquí rau el secret de la benaurança: que les llàgrimes del just, que al llarg dels segles, en l'Antic Testament per exemple i avui mateix, apareixen com a veritable escàndol, motiu fins i tot de protesta i negació de Déu, són eixugades. Jesús vol proclamar la preferència d'amor de Déu pels febles, els que són trepitjats per la vida malgrat (o fins i tot per causa de) la seva innocència.

Així entenem per què alguns prefereixen traduir la benaurança d'aquesta manera: “Benaurets els qui saben patir...!” D'una banda, és una expressió vàlida: no podem anomenar a algú benauretat pel simple fet que pateix, sinó perquè ha après a viure el patiment sense enfonsar-se en la desesperació; és capaç de travessar l'aflicció perquè ha trobat sentit a les seves llàgrimes i sap que el camí, tot i que sigui dur, acaba en l'alegria. Però les paraules “saber patir” no ens agraden, perquè sonen a aquelles recomanacions que ens arriben convidant-nos a practicar mètodes físics i psicològics, que aconseguen calmar el dolor. Els Sants Pares repetien que l'Evangelí era quelcom molt diferent de les escoles filosòfiques com els estoics. L'evangelí de Jesucrist no és un calmant, ni una tècnica.

Per a entendre i viure aquesta benaurança en plena crisi, hom ha d'experimentar una cosa fonamental: s'ha de deixar trobar per Jesucrist, escoltar-lo, creure-hi i seguir-lo.

És allò més sorprenent, paradoxal i original de la nostra fe. Jesucrist és realment la resposta de Déu al nostre sofriment. Però no és el metge que observa, diagnostica, recepta i se'n va, sinó que va voler fer-se present, assumir, impregnar-se de la crisi, omplir-se del dolor, per a retornar la salut i l'alegria a tota la humanitat sofrent (“es va despullar de si mateix, es va humiliar fet obedient fins a la mort”: Fl 2,6.8)

Això és el que ens permet proclamar la benaurança sense avergonyir-nos, convençuts i alegres. Es tracta d'una experiència religiosa viscuda en el tu a tu de la relació de fe i d'amistat. Situar-nos davant d'Ell, escoltar-lo, dialogar amb Ell, seguir-lo. I en un moment de la conversa sentir que ens parla a cau d'orella: “La vostra tristesa es convertirà en alegria” (Jn 16,20).